

[Edel Saunte.]

udelukke de mennesker, der har en fra normen afvigende mening. Man kan udelukke den person, som 100 pct. siger: jeg foretager aldrig en afbrydelse — for om ham ved man, at han aldrig kan blive „den opererende overlæge“ eller „den for operationen ansvarlige overlæge“. Men alle de andre, dem, der siger: jeg vil gå med i alle tilfælde — eller dem, der siger: jeg vil kun i enkelte specielle tilfælde gå ind på at foretage en afbrydelse — dem kan man ikke udelukke. Man er forpligtet til at tage med i samrådene alle overlæger, som ikke selv siger fra. Jeg tror, at man forlanger lidt for meget selverkendelse af overlægerne — en selverkendelse, som de ikke synes at have vist i de henvendelser, de har sendt til os — hvis man vil have dem til selv at bedømme, om deres mening er i høj grad afvigende fra normen. Og endelig, selvom de havde den opfattelse, at deres mening var afvigende fra normen, hvordan skulle vi så kunne sikre os, at de ikke sagde ja til at gå ind i samrådet? Hvis man ønsker ensartethed i loven for kvinderne, er det min opfattelse, at man ikke må acceptere de ændringsforslag, der her er fremsat.

Det ærede medlem fru Ellen Poulsen havde, at der var andet mærkeligt i denne lovgivning, og hermed forstod jeg hun mente, at samrådene skal høre under socialministeren og ikke under justitsministeren. Ja, rent teoretisk kan det selvfølgelig diskuteres, om det ville være naturligt at anbringe samrådene under justitsministeriet eller lade justitsministeren udnævne samrådene, men vi må også i dette høje ting se på de praktiske omstændigheder. Et sådant samråd skal have sine sager forberedt, skal have sekretærhjælp, skal have kontorplads og mange andre ting. Hvis vi skulle oprette samrådene under justitsministeriet, ville det medføre en meget betydelig forhøjelse af de omkostninger, det offentlige ville få, oprettelse af en helt ny administrationsgren, medens vi ved at lægge samrådene under socialministeren er i stand til at bevare dem indenfor de økonomiske rammer og indenfor de muligheder i retning af hjælp til sådanne samråd, som mødrehjælpens hele kontorapparat og undersøgelsesapparat byder. Jeg troede ikke, det var venstres ønske, at man skulle lave

et større administrativt apparat og bruge flere penge på administrationen end nødvendigt. Hvis man er parat til at ofre, hvad det koster, kan man godt lægge samrådene under justitsministeriet, men jeg og flertallet i udvalget har været af den opfattelse, at man også må lade de økonomiske forhold træde ind i billedet, og at man skal holde samrådene under socialministeriet og sammen med mødrehjælpen.

Så er der stillet et ændringsforslag til mødrehjælpslovsforslaget for at fastslå, at hvert enkelt medlem af samrådet har ret til at forelægge en sag for nævnet og få en rådgivende udtalelse. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at der klart og tydeligt står i kommissionsbetænkningen og i selve loven, at det har de lov til. Det står i selve loven, at dette nævn skal være rådgivende for samrådene. Hvordan i alverden skulle det kunne være rådgivende for samrådene, hvis de enkelte medlemmer i samrådene ikke havde lov at spørge nævnet? Jeg kan slet ikke fatte, hvordan man kan komme til det resultat, at det skulle være nødvendigt med dette ændringsforslag. For mig at se er det helt og aldeles overflødigt. Jeg mener derfor ikke, der er nogen som helst grund til at tro, at det bliver spor vanskeligt — hvad det ærede medlem fru Ellen Poulsen mente — at stemme imod dette ændringsforslag.

Må jeg have lov at slutte med at sige følgende:

Formålet med denne lovgivning er bedst muligt at hjælpe de uheldige kvinder, der kommer i den situation, at de skal have afbrudt deres svangerskab, og at det i så stor udstrækning som muligt kan opnås, at kvinderne ikke ønsker afbrydelse, og at de, hvis de en overgang ønsker svangerskabsafbrydelse, kan hjælpes til at forstå, at det at gennemføre svangerskabet og føde deres barn er den lykkeligste løsning både for dem og for samfundet. Jeg har den absolutte opfattelse, at de vigtigste bestemmelser i denne lovgivning er dem, der sigter på at skaffe kvinderne kontakt med mødrehjælpen, således at denne institution bliver i stand til at yde dem råd og vejledning, sende dem på rekreation og i det hele taget formå dem til at opgive tanken om at få afbrudt deres svangerskab. Men den anden side af sagen må vi heller ikke glemme: